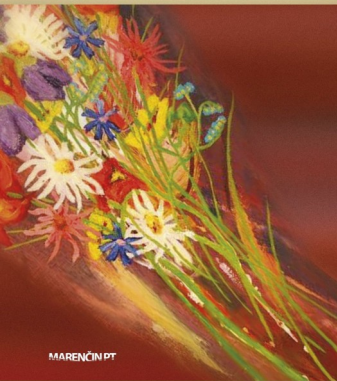

DANA HLAVATÁ

MARENČIN PT

POSADNUTÍ

Venované Danke Paštekovej. Z vďaky za to, že je. A že sme tu celé roky jedna pre druhú. Nesmierne si Ťa vážim za to, čo si svojou vytrvalosťou, snažením a presvedčením, že všetko, čo robíš, má zmysel, v živote dokázala. Neprekonala si len tisícky kilometrov medzi Slovenskom a Mexikom, obe sú Ti domovom, ale svojím úsmevom, konaním a názormi si zotrela akékoľvek hranice. Medzi ľuďmi.

Dana Hlavatá
posadnutí

MARENČIN PT

© Dana Hlavatá, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2015
Design © Marta Blehová, 2015
Jazyková úprava Monika Pálušová
495. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-537-7

1.

Vyšiel z budovy a kým zbehol pár schodov, začudovane zodvihol hlavu. Zanaďával, keď videl, ako sa olovené mraky na oblohe nafukujú na prasknutie. Dážď by mu mohol prekaziť to, čo mal v úmysle v najbližších minútach, a ak bude všetko dobre šliapať, možno aj hodinách. Sebavedome sa pousmial, prehodil si vak s prepoteným tričkom a teniskami na pleci, z ktorého mu trčala tenisová raketa a pokýval hlavou. Skontroloval si čas na hodinkách. Ešte bude mať dosť času osprchovať sa, pripraviť sa na stretnutie s Monikou, od ktorej si toľké sľubuje. Ak budú obaja rozumní, nikto sa nemusí dozvedieť, ako to medzi nimi iskrí. Nemal v pláne na ňu okamžite skočiť. To by bolo chybou, uškrnul sa svojej myšlienke, musí ju chvíľu nechať sa povariť, kým si ju vychutná. Bolo mu viac ako jasné, že by mu bola ochotná vletieť nielen do náručia, ale aj do postele. Nestalo by sa tak po prvý raz, čo by si to s nejakou rozdal. S niektorými raz, s inými si to viackrát zopakoval. Od prípadu k prípadu, pomyslel si pobavene. Môže vari za to, že sa mu ženy samé núkajú? Povie im, aby si sadli, a ony si rovno ľahnú. Bol by blázon, keby to nevyužil.

– Dáme jedno, Milo? – začul za sebou hlas, ktorý ho zastihol v okamihu, kedy zabočil za oplotenie náprotivnej škôlky. Obzrel sa. Na schodoch z budovy školy stál jeho švagor Tomáš Bielik.

Štyridsaťpäťročný stoosemdesiatpäťcentimetrový muž s gaštanovými vlasmi. Výstredne sa obliekal a potrpel si na to, aby chodil do salónu krásy raz do mesiaca. Zostrih chlapčenskej štie mu pristal a robil ho mladším. Kým sa druhý raz oženil, bol niekým úplne iným. Do Agáty, Anninej sestry, sa zbláznil a ani chvíľu neotálal s rozvodom, aby sa vzápätí na to oženil so ženou o pätnásť rokov mladšou. Celá rodina si myslela, že dôvodom rozvodu bola Agáta. A Agáta nepátrala po tom, čo bolo v skutočnosti dôvodom rozchodu manželského páru, ktorý ani po trinástich rokoch nemal deti. Tak, ako ju nezaujímal Tomášova minulosť, tak mu o tej svojej sama nehovorila. Tomáš pracoval niekoľko rokov v reklamnej agentúre. Aj keď mal výbušnú povahu, dokázal si získať ľudí svojím šarmantným a nevtieravým správaním a majiteľ firmy na neho nedal dopustiť. Na muža rozprával priveľa. Nie vždy to bolo k veci, ale ak si chcel človek oddýchnuť a nemyslieť na to, čo ho tlačí, stačilo si s ním dať pár pív a svet bol gombička.

– Dnes nie, Tomáš, ponáhľam sa, – zakričal Milo Dobrík a zamával švagrovi na pozdrav, – Anna chce ísť nakupovať, – zaklamal napochytre a pobavene zacmukal. Pomyslel si, aký je vynaliezavý, aký pohotový, ak ide o klamstvo. Mohol za to, že bol taký dobrý? A že ľudia chcú byť klamaní? Jeho žena Anna nebola výnimkou.

– Tak vo štvrtok, – Tomáš zbehol pár schodíkov a náhlivým krokom sa uberal opačným smerom. K domu to mal pár metrov na rozdiel od Mila, ktorý, keď zabočil za roh, obišiel výmenníkovú stanicu, šťukol diaľkovým ovládačom. Zvuk, ktorý začul, mal rád. Znel ako potvrdenie toho, že jeho miláčik, jeho Renault maslovej farby, ho čaká ako verný psík. Otvoril kufor. Hodil doň športový vak a keď ho chcel zatvoriť, preľakol sa. Muž, ktorý sa

pri ňom vynoril, vyzeral ako prízrak. Schytil sa teatrálné za srdce a nervózne sa zasmial. Vyziabnutý muž, aj keď mal Milo cez stoosemdesiat centimetrov, ho prevyšoval takmer o pol hlavy. Dlhé ruky mal spustené pri tele a z jeho pretiahnutej tváre s prepadnutými lícami mu trčali oči ako trnky.

– Zľakol som sa, – zamumlal Milo a chcel obísť muža, aby nasadol do auta. Ale muž sa ani nepohol, len sa načiahol po Milovi. Zdrapil ho za ruku a donútil ho zastaviť sa. Pohľady mužov sa stretli. Milo si pomyslel, že je to nejaký magor, ktorý ho chce okradnúť. V hlave mu preblesla myšlienka, ktorá ho upokojila. Je od neho prinajmenej o tridsať kíľ ľahší a o desať rokov starší. Nepôsobí, že by so sebou niečo robil. Fyzicky je na tom určite dosť mizerne, aj keď stisk jeho kostnatých prstov bolestivo cítil na ruke. Muž zovretie nepopustil. Milo sa mu vytrhol a zvrátil obrvy: – Čo je, máte nejaký problém?

– Vy máte problém, – utrúsil muž a nespustil z Mila pohľad, – pán Dobrík.

Milo napochytre listoval v pamäti. Ten človek ho zjavne pozná. Nie je to blázon, ktorý sa premáva po uliciach a obťažuje neznámych ľudí. A nie je to ani nejaký pošuk, ktorý ho chce okradnúť o prachy. Chce čosi úplne iné, ako sa zdá. Čosi, čo pravdepodobne nebude príjemné. Stačilo sa pozrieť na muža. Nenávistné plamene mu priam šľahali z očí. Milovi prvé, čo zišlo na um, že to bude manžel alebo partner z niektorých jeho mileniiek. No čo? Tresne mu jednu zľava, druhú sprava a tento nešťastník, ktorý sa sám zlomí, stačí, aby silnejšie zafúkalo, odíde s ovisnutým nosom.

– O čo vám ide? – Milo si vyslobodil ruku a stál zoči-voči mužovi oblečenom v ošúchaných rifliach a pokrčenej košeli. Vyzera to tak, že sa so ženou naozaj hnevá. Nežehlí mu košeľe

a nestará sa oň. Škrípe im to a ona mu dala výpoveď z domácnosti. Nekými ho, čo je zjavné, a on sa opustil. Strnisko, ktoré mal muž na tvári, vypovedalo o tom, že sa v zrkadle nevidel zopár dní. Ľavé ucho mu nápadne odstávalo od hlavy. Bolo tenké ako pergamen, poprepletané tenkými žilkami, kým to druhé bolo o tretinu menšie. Uši akoby nepatrili k hlave muža, ktorý zosobňoval zlosť. Upieral pohľad na Mila a otázku akoby nepočul. Milo sa chytil kľučky auta. Tušil, že mu muž nedovolí doň nastúpiť. Otočil sa na neho v okamihu, kedy trhol kľučkou, a v snahe rýchlo skočiť za volant, ho chlap nečakane kopol do lýtka ľavej nohy. Bolest' bola ohromujúca. Milovi sa podlomili kolená a zachytil sa dverí oboma rukami. Vtedy ho muž kopol tak silno do podkolenia druhej nohy, že sa mu zatmelo pred očami. Klakol si na zem. Muž stál nad ním a nič nehovoril. Zrak z neho nespustil. Akoby vyčkával na svoj ďalší okamih.

– Do riti, – Milo zahrešil a pomaly vstával. Báľ sa, aby ho muž prudko nezasiahol do hlavy. Musí sa vzchopiť, postaviť sa, inak ho ten čudák, ktorého v živote nevidel, dobije. Obzrel sa v snahe zistiť, či nie je niekto nablízku, ale vo výhľade mu prekážali nohy muža. Ten schytil Mila za plecía a zodvihol ho. Držal ho oproti sebe a spriama sa mu pozeral do očí.

– Vieš, kto som? – muž Milovi zatykal.

– Nejaký smrad, ktorý si so mnou chce vybaviť účty. Ale prečo takto? Sme predsa ľudia a ja predpokladám, že ste inteligentný človek, aj keď..., – Milo si v duchu nadával. Vykrikoval na seba, či stratil rozum, či je naozaj taký sráč, keď mu nevrazí takú, čo by ho dorazila, ale snaží sa o zmierlivý tón. Vari sa dá vyjednávať s človekom, ktorý ho skope ako nejakého sopliaka? Je zjavné, že tento rachitický svinár má silu nie preto, že by bol fyzicky na tom lepšie ako Milo, ale je generálne našťvaný a jediný, čo chce,

vypustiť ventil. Ale prečo na ňom? A odkiaľ sa poznajú? Nech listoval v pamäti, ako chcel, tá tvár mu nič nehovorila. Bol si viac ako istý, že je to ohrdnutý milenec, podvádzaný manžel a príčinou jeho poníženia nie je nik iný ako on. Milo. V myšlienkach sa snažil vybaviť si, ku ktorej z jeho takmer tucta milieniek, ktoré obháňal za posledný rok, by mohol ušatý chlap patriť. Obraz žien sa mu zliat do machule a on sa v duchu pousmial nad svojím obrazom mazanice. Napadlo mu slovo guláš a hlavou mu preblesli slová jeho matky, ktorá mu tak často opakovala, že bude ješ' guláš, ktorý si sám navaril. Ale on sa v ňom teraz sám varil. Ocitol sa v obrovskom kotle a snažil sa vyliezť z vriacej vody.

– Štefan Podhorský, – povedal muž so stoickým pokojom a pustil Mila. Očakával, že meno, ktoré vysloví, Milom Dobríkom otrasie. Ale on len nadvihol plec a nechápavo pokrútil hlavou posiatou sivými vlasmi. Bol na ne patrične hrdý. V tridsiatich piatich rokoch mal hlavu bielu ako padnutý sneh. Farba jeho vlasov, čo bolo v ich rodine genetické, len podčiarkovala modré oči. Nosil okuliare na diaľku, ktoré si občas vymieňal za kontaktné šošovky. Plné pery, keď sa usmial, odhaľovali dokonalý chrup. Stomatológovi, ku ktorému chodil so železnou pravidelnosťou na preventívnu prehliadku každých šesť mesiacov, doposiaľ nedal zarobiť ani cent. Ak mu tento chlap uštedrí ďalšiu ranu do tváre, možno sa to zmení. Podvedome sa schytil za ústa. Ako je možné, že sa nebráni, že proti nemu nevyštartuje. Nechá sa len tak otlkať nejakým chlapom namiesto toho, aby mu vrazil takú, že mu budú musieť volať sanitku? On to rozhodne nebude. No zatiaľ, zdá sa, robí úplne niečo iné, ako sa mu preháňa hlavou.

– Pozrite sa, človeče, mrzí ma, ak som vám spôsobil nejaké problémy v rodine. A mrzí ma i to, že ste sa sklamali vo vašej žene alebo ja neviem, milenke. Mysleli ste si, že je dokonalá, že

žijete idylické manželstvo. Ale ak vás podviedla so mnou, možno to urobila už predtým s niekým iným alebo to robí práve teraz, v tejto chvíli, kedy tu strácame čas a ...

– Moja žena je mŕtva, – muž vyslovil slová s ľadovým pokojom. Viečka sa mu trhane zachveli. Zaklipkal očami a sánky mu vystúpili ako dva hrbolčeky. V tvári osinel a Milo Dobrík od prekvapenia otvoril ústa. Nech čakal akúkoľvek reakciu, veta muža ho vykoľajila.

– Prepáčte, ja som...

– Si sviňa... tá najväčšia sviňa, – zasipel Podhorský Dobríkovi do tváre a zahryzol si do spodnej pery. Milo sa len ironicky zasmial. Pohodil rukou, zaujal blahosklonný postoj k tomu, čo si na svoju adresu vypočul, a pohotovo sa všuchol na miesto vodiča. Okolo prechádzala dvojica výrastkov. S naširoko rozkročenými nohami sa plantali ulicou, rovnako ako sa im plantali široké nohavice zakrývajúce tenké palice v nich. Bez záujmu prešli popri Renaulte maslovej farby a keď si jeden z nich odplul na chodník, druhý sa začal smiať tak, akoby nebolo na svete nič veselšie ako popľuvaná cesta. Predbiehali sa v plutí a hurónsky sa smiali, nevšímajúc si Mila Dobríka a Štefana Podhorského. Milo už sedel za volantom, keď chytil kľučku dverí a chcel ich zabuchnúť, no vyziabnutý muž s divými iskrami v očiach mu v tom zabránil.

– Pozrite sa, mám vás plné zuby. Nevieť, kto ste, čo ste, prečo ste ma napadli. Všetko má svoje hranice. Ja mám pevné nervy, ale keď ma niekto naserie, aj ja viem udrieť. A na solár. Ak okamžite nepustíte tie dvere, ak mi budete brániť, aby som odišiel, zavolám políciu.

– Zavolaj, – pokojne odvetil muž, – alebo na ňu rovno choď. Aj tak si ňu tam predvolajú, ty smrad.

Milo Dobrík už mal celej záležitosti plné zuby. Zúrivo tresol muža po prstoch päšťou. Štefan Podhorský odtiahol ruku. Milo to pohotovo využil a zabuchol dvere. Naštartoval a keď chcel vycúvať z parkoviska, muž sa postavil za auto. Dľaňami sa oprel o kufor auta, akoby ho chcel odtlačiť.

– Zrazím ťa, ty magor! Je mi jedno, že budeš na placku! Odpál odtiaľ, lebo za seba neručím! – Milo otvoril dvere auta a kričal na Štefana Podhorského. Ten pribehol k dverám šoféra, ale Milo bol ešte pohotovejší. Jeho sarkastický smiech bolo počuť na chodník. Štefan Podhorský prudko vrazil lakťom do okienka vodiča a keď sa mu nepodarilo sklo rozbiť, druhú ranu namieril do spätného zrkadielka. Milo Dobrík pohotovo vycúval a jediné, na čo myslel, že musí ujsť zurvalcovi, ktorý potratil rozum, ak vôbec niekedy nejaký mal. Keď si bol už istý, že mu ujde, muž schmatol zo zeme kameň veľký ako zovretá dlaň dospelého človeka a hodil ho do predného skla. Sila, akou poslal kameň hnaný nenávisťou, spôsobila ohlušujúci náraz. Sklo popukalo a za ním bolo vidieť len vystrašenú tvár učiteľa geografie a telocviku, Mila Dobríka, ktorému by sa v tej chvíli nedorezal krvi. Rukami pevne zvieral volant a s vytreštenými očami hľadel na muža, ktorý ho ohrozoval nielen na zdraví, ale aj na živote. Muž sa oprel oboma dlaňami o kapotu auta a cez rozmlátené predné sklo pozeral do očí Mila Dobríka. Milo skrútil volant a keď mu zlyhal motor, znovu otočil kľúčikom v štartéri. Oči zo Štefana Podhorského však nespustil.

– Moja žena sa volala Alžbeta Podhorská, ty sráč! – muž kričal na celú ulicu. – Zabijem ťa! Počuješ ma? Zabijem!

Milo si bol istý, že má dočinenia s bláznom. Ale len do okamihu, kedy muž posledný raz stihol buchnúť na kapotu auta.

– A naša dcéra... naša dcérka sa volala po svojej matke.

Betka! – Štefan Podhorský stál s nahrbenými plecami, akoby sa zahýbal pod ťarchou celého sveta. Plakal a cez slzy kričal na Mila, ktorý ohromene otvoril ústa. Auto naskočilo a on prudko vyrazil dopredu. V tej chvíli presne vedel, o koho ide.

2

Okno na prvom poschodí polikliniky v čakárni psychiatrickej ambulancie sa nedalo zatvoriť. Cez škáru prenikal studený vietor, ktorý pomáhal Anne Dobríkovej udržiavať bdelosť. Potrebovala čistú myseľ. Závan čerstvého vzduchu jej filtroval myšlienky. Boli rozutekané na všetky strany a nedali sa zapriať. Ak by okno zatvorila, ak by škáru v ňom vyplnila žuvačkou, ktorá v jej ústach dávno stratila chuť, asi by privrela oči a možno by sa jej po toľkých prebdených nociach podarilo zdriemnuť. Takto len nepohnute sedela s tenkým krkom vtiahnutým medzi útle plecia a mandľové oči upierala pred seba. Riedke blond vlasy jej padali na chrbát. Vyčnievajúcu bradu akoby jej ktosi prirobil. Vytrčala jej z úzkej podlhovastej tváre a nebolo toho, kto by si to nevšimol. Ak by sa niekto spýtal, aké má poznávacie znamenie, rozhodne by to bola ostro rezaná, vyčnievajúca brada.

„Nepresadnem si, aj keď tu ťahá“, pomyslela si, „už to nejako vydržím“. Spomenula si na slová svojho manžela Mila Dobríka. Predstavila si ho, ako sa poťahuje za hustú sivú bradu, ktorú si občas oholil a cez ktorú mu presvitali na slnku ryšavé pramene. Dioptrické okuliare na diaľku si neustále nervózne posúval zo špičky nosa na jeho koreň a hundral. Vtedy jej povedal, že to s ňou už nejako do smrti vydrží. Do jej smrti. A zasmial sa tak, že mu z úst div nepovyskakovali tie jeho dokonale biele zuby. Nechápala, ako mohol vliezť do postele a neumyť si ich pred spaním. Kde je spravodlivosť, keď ona tak robí od detstva a zuby má

riedke a neustále potiahnuté nánosom. Žeby následok toho, že jej v detstve pri každom zakašľaní detská lekárka predpísala antibiotiká a ona ich jedla ako cukríky? Nech je to, ako chce, Anna bola od svojho muža, od Mila Dobríka, o päť rokov staršia. Keby nemal šedivé vlasy po otcovi, keby nemal hlavu ako sivý holub, vyzeral by ako jej syn. Šediny mu pridali na šarme a ona vedela, že ženy po ňom idú, ako sa sám chvastal, ako po údenom. Tváril sa, že im odoláva, presviedčal ju, že by ju nikdy nepodviedol, no ona dávno vedela, že sú to len prázdne reči. Pred pár rokmi, kedy si povedali osudové áno, bolo všetko inak. Úplne inak. Aké jednoduché. Len vysloviť slovíčko pritakania, trojhláskový súhlas a život s dovtedy úplne cudzím človekom sa obráti na chrbát. Ako chrobák, ktorý sa tvári, že je mŕtvy. Hrať mŕtveho chrobáka je azda najjednoduchšie a zbabelé, pomyslela si Anna a prehltna naprázdno. Zlakla sa hlasného zvuku, ktorý sa jej vydral z hrdla. Poobzerala sa okolo seba, či ním niekoho nevyrušila, či neupriamila na seba pozornosť. V čakárni nebola sama, no tí, čo s ňou pokojne čakali, kým sa otvoria dvere na ambulancii psychiatra, boli pohrúžení do svojich myšlienok. Annu si nevšimli. Sklonila hlavu a potiahla nosom. V myšlienkach opäť zaletela k manželovi, ktorý nie tak dávno stál pred ňou v pyžamových nohaviciach s pásikmi, ktoré mal zastrčené v červených ponožkách. Gumu na nich si dokázal vytiahnuť až kamsi pod pazuchy. Upieral na ňu vodnaté oči a ukazovákom napriameným na ňu vykrikoval, že ak mu ona nedá, nech sa nečuduje, že si nájde milenku. Už sa ani nesnažil zatĺkať, že má milenky. Keď vytriezvel, všetko poprel. Presviedčal ju, že je jedinou na svete. Stačil ďalší večer a všetko bolo zase inak. Anna trpela. Po pár rokoch sa v nej čosi zlomilo. Odrazu jej boli nielen jeho reči ukradnuté. Chcela na Mila skríknúť, nájsi si, hoci aj dve milenky naraz, no radšej si zahryzla do jazyka a pokrútila

hlavou. To Mila riadne vytočilo. Schmatol ju za tenké ramená a triasol ňou ako handrovou bábikou. „Spamätaj sa, Anna, takých, ako si ty, môžem mať na tony! Ale ty vieš, že ja ľúbim len teba, tak ma neprovokuj tým svojím stoickým pokojom. Privádzaj ma do nepríčetnosti. Ten tvoj nič nevraviaci ksicht! Nikdy nič nepovieš, čert aby sa v tebe vyznal. Povieš mi už konečne, prečo so mnou nechceš spať?! To si ho mám omočiť niekde inde? To chceš? No tak priznaj už konečne, máš iného?! Alebo si frigidná?!“ Anna odohnala obraz svojho manžela. Zahnala sa rukou, akoby chcela odpudiť od seba jeho dych, ktorý ju rozkladal.

– Je tu zima ako na Sibíri, – ozval sa starý muž, ktorý sedel na koženkovej lavici spolu s Annou a zaklipkal na ňu drobnými očami. Ich farba vybledla už natoľko, že dúhovka bola sivá. Viečka mal napuchnuté a kruhy pod nimi akoby niekto nakreslil, – čo hovoríte, pani? Vám nie je chladno? Vidím, že sa zaháňate... to cvičíte, aby ste celkom neskrehli, alebo čo to robíte? Odháňate diabla? A viete, že som jedného videl? Moju ženu!

Muž sa krátko zasmial. Anna neodvetila. Len potriasla hlavou. Rýchlo odvrátila pohľad od starého muža. Na ženu, ktorá sedela po ľavej strane sivovlasého muža, sa ani nepozrela. Netušila, ako vyzerá. Len ju vnímala ako čosi, čo tam sedí a rovnako ako ona sa nehýbe. Na to, čo hovoril starý muž, nereagovala. Zjavne sa nechcela zapájať do debaty. Načo aj? Neprišla sa rozprávať s pacientmi. Len čo prejde dverami ambulancie, všetko z nej opadne. Musia ju pochopiť. Pomôcť.

– Ale veď vám fúka na plecيا. Počkajte, keď vám sekne v krku. Nebudete môcť ani hlavou otočiť. Ja to poznám, ja som mal také problémy s krčnou chrbticou, až no, – starý muž sa snažil nadpriasť hovor, no Anna len pokrútila hlavou, akože jej to neprekáža. Muž sa zamračil.

– Čo to necítite? Máte hrošiu kožu, či čo? – dobiedzal muž v zánovnom zvrchníku, ktorý si pritiahol k sebe. Posunul sa bližšie k Anne. Strýpla. Preľakla sa, aby sa nedotkli jeden druhého. Nezniesla by dotyk cudzieho muža, ktorý by sa jej obtrel o vychudnuté stehná dlhých tenkých nôh, o ktorých sa Milo nie raz vyjadril, že sa musela preplaviť na sude celou Temžou a na hodinách telocviku v detstve zostala zaseknutá obkročmo sedieť na koze. On to vedel. On to predsa musel vedieť, veď je učiteľ telocviku.

„Nemám“, nasrdila sa v duchu Anna a preniesla pohľad zo starého muža na dvere ordinácie, „alebo mám? Milo, môj muž to nie raz povedal. Máš kožu hrocha. Prekvapený pohľad uloveného jesetera. Hlavu malú ako kokosový orech a keď sa smeješ, ako keď čajky škriekajú“, striasla si pri spomienke na jeho útočné slová a pohrďavý pohľad. Hrča, ktorá jej napuchla v krku, ju nútila neustále prehĺtať. Pocit, že má čosi v hrdle, bol psychosomatického pôvodu, ako jej povedala otorinolaryngologička a poslala ju na psychiatriu po všetkých možných vyšetreniach. Veru, už dávno mala zaklopať na dvere odborného lekára, ktorý by ju zbavil balvana. Netlačil by ju k zemi a nemusela by mať ohnutý chrbát do esíčka pod ťarchou Milových útočných a ironických poznámok, ktoré perlil s každodennou pravidelnosťou. Keby sa k psychiatrii vybrala skôr, keby neodkladala riešenie problémov, nemuseli narásť do obľudných rozmerov. A všetko sa mohlo skončiť úplne inak. Neocitli by sa na okraji priepasti, do ktorej vtiahli seba i iných. Vydesene sa pozrela na starkého, ktorý sa uškŕnul. V drobných očkách mu zaihralo. Kostnatou rukou s vystúpenými žilami ju potľapkal po stehne.

– Máte problém, čo?

Naplo ju od zlosti. Zavrtela hlavou. Vypľula si rozpadnutú

žuvačku do dlane a pohľadom hľadala smetný kýbeľ. Stál na opačnom konci dlhej chodby. Ak nevstane, ak nevykročí ku kýbľu, zalepia sa jej ruky. Napochytie si vytiahla z kabelky papierovú vreckovku a žuvačku do nej zabalila. Vreckovku pokrkvla a strčila si ju do kabelky. Starý muž ju so záujmom pozoroval. Žena sediac po jeho ľavej ruke nakukla cez neho. Anna si odfrkla a potláčala hrču v hrdle, ktorá sa vyplnila zlosťou.

– Raz som si žuvačkou zalepil celé podnebie. Skoro som sa zadusil. Pred pár rokmi, – muž pohodil kostnatou rukou, akoby chcel rozraziť vzduch na polovicu, – nakoniec som ju prehltol. Báľ som sa, že sa mi polepia črevá. Počuli ste už, že by niekomu žuvačka...

– Fúka mi na krk! Mali ste pravdu, fúka mi na krk, – skríkla Anna a prudko sa postavila. Oprášila si stehno, akoby sa chcela zbaviť dotyku mužovej ruky a zostala nepohnute stáť. Nevedela, či sa má obrátiť a okno, spoza ktorého ťahalo, vypchať svetlom a tváriť sa, že je to čosi prirodzené, alebo sa na všetko vykašľať, zbehnúť dolu schodmi a ocitnúť sa na ulici. Ale na to, aby ušla, nemala dosť síl.

– No veď vám vravím, pani, pritisnite sa bližšie ku mne. Aspoň pri vás omladnem, – zachechtal sa mužík a vystrčil z úzkych pier konček jazyka. Anna sa znechutene obrátila mužovi chrbtom a sadla si na náprotivnú lavicu. Starec sa uškrnul a zachichotal sa do dlane. Okno sa otvorilo do polovice. Pomedzi huriavk z ulice sa ozvalo ohlušujúce zvonenie električky. Anna sedela s rukami položenými v lone a v dlani formovala neviditeľnú guľôčku. Rozťahovala sa jej, splasla, hneď na to, akoby narástla a nezместila sa jej do dlaní. Otvorené okno a starého muža si viac nevšímala.

– A čo vám smrdím, či čo? To ste si museli presadnúť až na

južný pól? Tu fúka severák, čo? Pani, poviem vám to rovno, vy, mladá generácia, vy toľko už neznesiete ako my. To bývalo, – muž pohodil rukou a Anna si pomyslela, že zase taká mladá už nie je. Má štyridsať. Rovných štyridsať. A muža, ktorý, keď mala päť rokov, sa práve narodil. Nemala mu veriť. Uistoval ju, že to nie je žiadny vekový rozdiel, že tých pár rôčkov nezohrá v ich vzťahu žiadnu rolu. Nejde predsa o generačnú priepasť. A keď sa ľúbia, nie je čo riešiť. Napadla jej televízna reklama s obdobným sloganom. Rýchlo myšlienku odpudila a vrátila sa ta, kde skončila. Pri mužovi. Pred tými pár rokmi si zaumienila, že Milovi nikdy neposkytne dôvod na to, aby niekedy zmenil názor. Slepó ho poslúchala. Snažila sa byť ústretová a ani si neuvedomila, ako rýchlo sa dostala do jeho područia, ako šikovne a nepozorovane ňou manipuluje. Až keď jej iní povedali, že nemá vlastný názor, že stratila nielen sebadôveru, ale aj vlastnú identitu, uvedomila si, ako sa nechala Milom ovládať. Vždy ju dostal tam, kde chcel. Narodený v znamení Škorpióna. Najhoršie znamenie zverokruhu, povedala jej vtedy numerologička, ktorej telefonovala vždy, keď sa ocitla niekde na križovatke. Mala jej veriť. A mala veriť aj iným. Ale predovšetkým mala veriť sama sebe a v seba samú.

– Pozrite, čo dokážem! – ozval sa starec, keď vstal z koženkovej lavice, aby podišiel k Anne a prisadol si k nej. Natočil si jej hlavu na seba a jazykom si pohotovo prehodil zubnú protézu. Urobil to tak rýchlo, že nestihla iné, len zhnusene otvoriť ústa.

– Ešte raz? Chcete, aby som to urobil ešte raz? – nečakal na Anninu odpoveď. Zamliaskal a znovu si pretočil umelý chrup, horné zuby s podnebí, len mu v ústach zacvakalo. Sliny, ktoré sa mu ťahali v ústach a z ktorých si urobil bublinu, akoby to bola